

Tato práce se zabývá souvislostmi mezi tvorbou amerického hnutí Chicago Renaissance a české poválečné Skupiny 42. Chicago Renaissance není program, zahrnuje v sobě nejen poezii svých tří nejvýraznějších představitelů, Carla Sandburga, Edgara Lee Masterse a Vachela Lindsaye, ale i obecné kulturní ovzduší kolem první světové války na území amerického Středozápadu. Ačkoliv zde tedy existují značné místní i časové rozdíly, poetiky uvedených básníků a představitelů Skupiny 42 (hlavně pak Jiřího Koláře) se v lecčems shodují. Jde zejména o snahu definovat nově vznikající město a také roli člověka uprostřed městského kolektivu. Složitost toho kolektivu si žádá odpovídající výrazové prostředky – u obou hnutí je jimi každodenní lidská řeč a volný verš, které trefně vystihují národnostní, sociální i individuální různost velkoměsta. Navíc však nedokonalost a zároveň krása řeči nabízejí paralelu k městskému charakteru jako celku.